

YİĞİT BENER

EKSİK
TAŞLAR

ROMAN

YİĞİT BENER
EKSİK
TAŞLAR

Can Yayınları 2033

© 2012, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Om Yayınları, 2001

Can Yayınları'nda 1. basım: Ocak 2012

Bu kitabın 1. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Faruk Duman

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak resmi: © iStockphoto.com

Kapak baskı: Azra Matbaası

İç baskı ve cilt: Ekosan Matbaası

ISBN 978-975-07-1408-5

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

YİĞİT BENER
EKSİK
TAŞLAR

ROMAN

Yiğit Bener'in Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Heyulanın Dönüşü, 2011

Kırılma Noktası, 2012

Öteki Kâbuslar, 2012

YİĞİT BENER, 1958'de doğdu. Gençlik yıllarını Ankara, Paris ve Brüksel'de geçirdi. 1990'dan beri İstanbul'da yaşıyor. İlk romanı *Eksik Taşlar* 2001'de, *Kırılma Noktası* 2004'te, *Özgür Rosto* 2007'de, *Heyulanın Dönüşü* 2011'de yayımlandı. Öykü kitabı *Öteki Kâbuslar* ise 2009'da basıldı ve 2011'de Fransızca'ya çevrildi. Louis-Ferdinand Céline'in *Gecenin Sonuna Yolculuk* adlı yapıtının çevirisi ile 2002 Dünya Kitap Yılı'nın Çeviri Ödülü'nü kazandı. 2003-2009 yıllarında yayımlanan www.iktidarsiz.com adlı sanal edebiyat dergisinin kurucularından ve yazarlarındandır.

Babama... elbette!

Tramvay sarsılarak durdu.

Sendeledi. Gözlerini açtı. Sağına soluna bakındı. Eski binaların çevrelediği dar bir sokaktaydılar. Şaşırıldı.

Bu tramvayda ne işim var?

Anlaşılan, tren istasyonunda metroya bindikten hemen sonra yol yorgunluğuyla sızmış.

İyi ama, ne zaman metrodan inip tramvaya bindim?

Oysa vagon aynı vagon, bavulu da bindiğinde bıraktığı yerde, bacaklarının arasında duruyor. Neden sonra, "Neredeyiz?" diye sormaya cesaret etti karşısındaki at suratlı kadına. Kadın duymazdan gelip başını çevirdi. "Tuhaf yaratık!" diye düşündü; sorusunu bu kez yandaki hırpani Arap çocuğa dönerek yineledi. "*La Chasse*" yanıtını alınca telaşlandı.

Burada inecektim!

Bavulunu kapıp çıkış kapısına varıncaya dek kapılar kapandı, tramvay hareket etti; dolambaçlı ara sokaklara saptı, uzun süre durmadan ilerledi.

İlk kez geldiği bu garip kentte kaybolmuştu...

BRÜKSEL

“Aslında senin için zor oğlum, çünkü senin baban içgüdülerini dizginleyebilen bir insan. Öyle olunca da beni alt etme çabalarında yararlanabileceğin zayıflıklardan kaçınabilirim. Ama biz, ikimiz de akıllı insanlarız. (...) Senin kişiliğini bulman için beni şu ya da bu biçimde yok etmen gerekemeyebilir. Yeter ki ikimiz de birbirimize karşı açık olalım...”

ERHAN BENER
Oyuncu

I

“Ona göz kulak olur musun?”

Defalarca okuduğu mektuptaki bu cümle aklına takılıp kalmıştı.

“Ona göz kulak olur musun?”

Bir türlü önündeki rapora dikkatini toplayamıyor, okuduğundan bir şey anlamadan sayfaları çevirip duruyor. Aklı az sonra gelecek olan konukta.

Ne diyeceğim ben şimdi ona? “Merhaba, ben Shari, babanın arkadaşıyım. Epeydir görüşmüyoruz, ondan yıllardır haber dahi alamıyorum, ama eskiden çok yakındık... Cici annen bile olabilirdim!”

Suratını buruşturdu.

Saçmalamaya başladım.

Sonunda raporu okur gibi yapmaktan vazgeçti, masanın köşesindeki kâğıt yığınının üzerine attı. Kalktı, pencerenin önüne geldi, omzunu ve başını cama yasladı. Keyifsiz. Yine yağmur yağıyor. Mektuptaki bir diğer cümleyi anımsadı: “Senden böyle bir şey istemeye ne derece hakkım var bilemiyorum, ama...”

Gerildi.

Bak işte bu doğru Erdinç. Böyle bir şey istemeye elbette hakkın yok. Sen birden ortadan kaybol, yıllarca arama, sonra doğru dürüst bir açıklama yapma zahmetine bile

katlanmadan, iki satır karalayıp benden oğluna göz kulak olmamı iste... Senin için her şey ne kadar da kolay!

Shari eskiden beri oldubittileri hiç sevmez, oysa Er-dinç onu hep hesapta olmayan şeyler yapmaya zorlardı. En büyük kavga konuları da bu değil miydi zaten?

Benim senin dışında ayrı bir yaşamım var Erdinç. Sen bunu asla anlamadın ya da anlamak istemedin. Üstelik sana hayır denmesini kendine yediremezsin. Ama sırf sen istedin diye yaşamımı her seferinde altüst edemem ki!

O bildik, sitemli bakışlar canlandı gözünün önünde, o bildik cümleyi duyar gibi oldu: “Her şey önceden planlanmaz ki; araya hep mesafe sokarak ilişkinin doğallığını, coşkusunu öldürüyorsun!”

Avenue d’Auderghem bomboş. Yağmur şiddetlenmiş. Hüzünlendi.

Zorlamalar da doğallığı, coşkuyu yok edebilir Erdinç. Ne kadar inkâr etsen de, ben özerkliğimi korumaya çalışır-ken, sen iç içe geçmiş bir ilişki peşindeydin...

Karmakarışık duygular arasında bocalıyordu. Gök gürlledi.

Öfkelenir gibi oldu.

Peki ya şimdi? Ne kazandık sanki? İlişki mi kaldı ortada?

Dışarıda bir grup genç, çantalarıyla başlarını yağ-murdan korumaya çalışarak telaşla Schuman Meydanı’na doğru koşuştular.

Ne ilişkiydi ama!

Birden, onu özlediğini hissetti.

Caddenin tam karşısındaki reklam panosunda, Tür-kiye’de tatil yapmanın nimetlerini anlatan dev bir afiş var.

Onu en son İstanbul’da görmüştü. Türkiye’ye kesin dönüş yapmasından birkaç hafta sonra, yerel yönetim-lerle ilgili bir projeyi inceleme bahanesiyle İstanbul’a, onu görmeye gitmişti. Bir hafta boyunca Erdinç’in bir arkadaşının Arnavutköy tepelerindeki gecekondudan

bozma evinde kalmışlar, birlikte İstanbul'u gezmişlerdi.

Hava ne kadar da güzeldi...

Ortalık bir an aydınlandı. Uzaklarda bir şimşek çaktı. İstanbul'daki Erdinç, Brüksel'de tanıdığı insandan çok farklı gibiydi. Ani parlayan öfkelerinden, yersiz alınganlıklarından eser kalmamıştı. Neşeli, rahat, sakin bir Erdinç vardı bu kez karşısında. Onca yıllık fırtınalı ilişkilerinin belki de en güzel günlerini geçirdiler o hafta boyunca.

Keşke başından beri hep öyle olsaydı...

Ama zaten sorun da buydu: Daha önce böyle olması olanaksızdı... Bunu ancak oraya gidip onun kendi memleketindeki yaşantısını görünce anlamıştı.

Boşuna değildi Brüksel'den nefret etmesi. İstanbul'da beş parasızken bile hiç olmazsa Boğaz manzaralı bir evde oturuyordu...

Kapkara bulutlar havayı iyice kararttı.

Orada mutluydu. Zaten buranın kasvetini, sürgündeki sığıntı yaşantısını özleyecek hali yoktu ya!

Brüksel'e döndükten sonra bir-iki kere telefonla görüştüler. Ama sonra Erdinç birden ortalıktan kayboldu. Shari'nin bütün mektupları yanıtsız kaldı, elindeki tek numaradan her arayışında, telefona tanımadığı, Türkçeden de başka dil bilmeyen birileri çıktı...

Acaba tekrar atlayıp İstanbul'a gitseydim, onu bulabilir miydim?

Suratı asıldı. Yüzünü soğuk cama iyice yapıştırdı, gözlerini kapattı. Son telefon görüşmelerinde sesi gergin, dahası kaygılı gibiydi. Belli ki bir sıkıntısı vardı ama bundan söz etmek istemiyor, ısrarla her şeyin yolunda olduğunu savunuyordu.

Ondan bir daha haber alamayınca, tekrar tutuklanmış olabileceğini düşünerek, Amnesty International'dan tanıdıklarını devreye sokmuştu.

Keşke yapmaz olaydım... Rezil oldum!

Öfkeyle utanç karışımı bir duygunun etkisiyle yüzünün kızardığını hissetti. Amnesty'nin İstanbul'daki bağlantısı, Erdinç'in bir arkadaşına ulaşmayı başararak, polisle ya da sağlığıyla ilgili hiçbir sorununun olmadığını öğrenmişti. Shari'nin Amnesty'deki arkadaşına göre, ondan haber alınamamasının bir tek nedeni olabilirdi: "İlgili şahsın ilişki kurmak istemeyişi..."

Nasıl da sadık bir zevkle söyledi bunları bana. Fakülteyken onunla yatmayı reddetmiş olduğumu unutmamış anlaşılın... Akli sıra intikam aldı salak!

Aradan on yıl geçmiş bile... Artık neredeyse varlığını bile unutmaya yüz tutmuşken, geçen hafta, ansızın, oğlu Devrim'in Shari'nin yönettiği bölümde staj yapmaya geleceğini haber veren ve ona göz kulak olmasını istediği mektubu geldi. Mektup, tam da Barselona'daki yerel yönetim kongresi için yola çıkacağı gün geçti eline.

Zamanlaman her zamanki gibi harikaydı! On gün boyunca Barselona'nın tadını çıkaracağıma, seni ve bana attığın bu son kazığı düşünmek zorunda kaldım.

Yağmur hafifler gibi oldu.

Demek bizim bölüme stajyer olacak kadar büyümüş.

Erdinç, mektubunda, oğlunun aralarındaki yakın arkadaşlıktan haberi olmadığını özellikle belirtmiş. Oğlanın gözünde Shari, sadece staj yapmaya gittiği Avrupa Birliği Komisyonu'nun Yerel Yönetimler Daire Başkanı, Bayan Dashniel'di.

İyi de, bu beklenmedik misafire nasıl davranmalıyım ben şimdi?

— Beklediğiniz yeni stajyer geldi, içeri alayım mı, diye soran tiz sese irkildi.

Sekreteri Janine asla kapıyı çalmadan içeriye girmez. Demek kapıya vurulduğunu duymayacak kadar dalmış anılarına. Bir an bocaladı. Onunla karşılaşmaya henüz hazır değildi.

— Söyleyin biraz beklesin... Önce önemli bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor... Tam Alman meslektaşımı aramak üzereydim...

— Nasıl isterseniz Madam Dashniel. Ama yarım saat sonra Komisyon başkanıyla randevunuz var. Hatırlatmamı söylemiştiniz. İsterseniz stajyere söyleyeyim, başka zaman gelsin.

— Teşekkür ederim Janine. Gerek yok. Söyleyin ona, beş dakika beklesin. İşim uzun sürmez, ben size haber veririm.

Özel konuşmaları dahil tüm telefonlarını bağlamaya alışık olan sekreter, patronunun yüzüne tuhaf tuhaf bakarak kapıyı kapattı.

Yeniden yalnız kaldığına sevinemedi bile.

Janine bahanemi yutmadı galiba.

Kim bilir neler geçiyordur şimdi aklından. Canı sıkkındı. Bu çocuk daha karşısına bile çıkmadan sorun yaratmaya başladı.

Janine meraktan çatlıyordur... Sekreterler arası dedikodu alışverişi hemen başlar: “Belli ki Madam Dashniel’in çok gizli yeni bir sevgilisi var, ararken kim olduğu anlaşılmasın diye sekreterini bile devre dışı bıraktığına göre, mutlaka yine tanınmış biridir.”

Her zamanki cadı kazanı!

Alışmıştı artık bu tür dedikodulara. Umursamıyor. Geçen yaz Fransız bakanla ilişkisi hakkında çıkarılan dedikodu furyasını bile kazasız belasız atlatabildikten sonra...

“Ona benimle ya da ikimizle ilgili hiçbir şey anlatmak zorunda değilsin (anlatmasan daha iyi olur sanırım)...” Mektuba gitti aklı yine: “Şahsen ilgilenmesen de olur (bilirim, vaktin de olmaz zaten). Ama en azından asistanlarından ya da sekreterlerinden birine ona yol yordam öğrenmede yardımcı olmasını söyleyebilirsin örneğin.”

Pek tanıdık gelen o kinayeli laflar, tuzaklarla örülü çarpık mantık. Yine gerildiğini hissetti.

Madem benden bir şey istedin, bırak da ne yapacağıma, nasıl yapacağıma ben karar vereyim, değil mi? Ama hayır, müdahale etmesen olmaz! Aslında senden tamamen kopmuş olmamdan, mektubunu ciddiye almayıp oğlunu sekreterlere havale ederek başımdan savmamdan korkuyorsun değil mi? Öyle yapmamam için de bana tam ters yönde mesaj verip aklınca beni kışkırtmaya çalışıyorsun... Ama yutmadım. Senin bütün bu numaralarını ezberliyorum artık...

Sinirli sinirli güldü.

Üstelik elimin kolumun bağlı olduğunun da farkındasın, değil mi? Janine'i çağırıp şöyle diyemeyeceğimi bal gibi biliyorsun: "Bakın, Mevrouw Valraevens, bu çocuk benim yıllar önceki eski bir sevgilimin oğlu. Hiçbir fedakârlıktan sakınmayarak taa Türkiyelerden kalkıp buralara, bizim bölüme, staj yapmaya gelmiş. Lütfen onunla ilgilenin, ne ihtiyacı varsa görün!"

Öyle dese ne yapar acaba o pek meraklı *Mevrouw Valraevens*?

İyi de, ben ne yapacağım şimdi? Ne diyeceğim bu çocuğa?

Mektubu aldığı günden beri bu sorunun yanıtını arıyor.

Sen bir canavarsın Erdinç! Aradan ne kadar zaman geçerse geçsin, sen asla değişmeyeceksin...

Gözü saate takıldı. Çok az zamanı kalmıştı. Hırsla geçti oturdu masasının başına, dahili telefonun ahizesini kaldırdı, derin bir nefes aldı ve kendinden emin bir ses tonuyla konuştu:

— Söyleyin genç stajyere gelsin...

Onu görür görmez tanıdı. Fotoğraflardaki çocuğu bu. Aynı zeki bakışlar, aynı çocuğu, muzip ifade, aynı hafif kambur duruş. Ama boyu tahmin ettiğinden uzun.

Erdinç'i bile geçmiş.

Son gördüğü fotoğraftakine (herhalde on altı-on yedi yaşlarında olmalıydı) göre biraz daha büyümüşü elbette: Artık yirmi beş-yirmi altı yaşlarında genç bir adamdı.

Bir bilse, benim ondan, onun benden çekindiğinden daha fazla çekindiğimi...

Tedirginliğini gizlemeye çalışarak önündeki koltuğu işaret etti:

— Buyurun, şöyle oturun.

— Teşekkür ederim.

— Brüksel'e hoş geldiniz. Umarım yolculuğunuz iyi geçmiştir.

— Yolculuk mu? Yani... geçen haftaki yolculuğumu soruyorsunuz değil mi? İstanbul-Brüksel? Şey... iyi geçti sayılır...

Shari Dashniel bakışlarını kaçırdı.

Tanrım! Ne salaksın Shari. Tabii ya. O buraya geleli bir hafta oldu bile...

Dudaklarını ısırıldı.

İstifini bozma. Toparlan. Sırt. Konuyu değiştir.

Önündeki kâğıtlara bakar gibi yaptı.

— Adınız Devrim Rodoslu, değil mi?

— Evet. Biliyorum, garip bir ad.

— Neden?

— Şey, hep öyle derler de. Yani... anlamı yüzünden... Çünkü Türkçede... şey demek... *Révolution* demek. Ama... doğru ya... adımın sizin açınızdan özel bir anlamı yok... Neyse... boşverin.

Shari Dashniel gülmemek için kendini zor tuttu.

Neyse ki oğlan benden heyecanlı. Doğal. Ne de olsa karşısında "koskoca" bir Daire Başkanı var.

Genç adamı dikkatlice inceledi. Evet, "o"na çok benziyor; ancak yüz hatları biraz daha dolgun, elmacık-kemikleri biraz daha çıkık. Üstelik Erdinç'in gözleri açık maviyken, ayakkabılarıyla tepedeki abajur arasında mekik dokuyan gözler koyu yeşile çalıyor.

Gözlerini annesinden almış...

Ayrıca, giyimine kuşamına asla özen göstermeyen babasından çok daha zevkli giyinmiş. Koyu lacivert takım elbise, şık bir sarı gömlek, canlı renklerle süslü modern desenli bir kravat. Kravatın fantezi deseni, oğlanın sessiz, ciddi görünüşünün altında daha canlı bir kişiliğin gizlendiğini ele veriyor.

Bir şeyler söylemeliyim...

Bu sahneyi defalarca kafasında canlandırmış, ama nasıl davranacağı konusunda henüz bir karara varamamıştı. En iyisi işi olurluna bırakıp içinden geldiği gibi davranmak. Kısa bir bocalamadan sonra yutkundu, tüm cesaretini toplayıp tekrar sordu:

— Erdinç nasıl, sağlığı yerinde mi?

Devrim, bu beklenmedik sorunun etkisiyle afalladı. Brüksel'deki bu görkemli Avrupa Komisyonu binasında duymayı beklediği en son isim, babasının ismiydi. Şaşkın bir ifadeyle ilk kez kadının gözlerinin içine bakmaya cesaret edebildi:

— Erdinç mi?

— Evet, Erdinç. Babanız yani, o nasıl?

— Şey, evet... doğru, babamın adı Erdinç, ama... siz onu tanıyor musunuz?

Shari Dashniel yanıt vermedi, gülümsemekle yetindi. Günlerdir tedirginlikle beklediği an gelip çatmıştı. Erdinç'in oğlu işte karşındaydı.

Aslında sadece babasını değil, kendisini bile epey ya-

kından tanıdığını bir bilse...

Gerçekten de, ilk kez karşılaşmalarına karşın onu yıllardır tanıyordu. Son on yılı dışında, en azından on yedi yaşına kadar geçirdiği tüm evreleri, hastalıklarını, okuldaki başarılarını, yaramazlıklarını, sakarlığını, futbol ve satranç merakını, Patricia Kaas, Steven Spielberg ve Umberto Eco tutkusunu, ilk sarhoşluğunu, ilk kız arkadaşını, neredeyse her şeyini biliyor onun.

Şaşkınlığını henüz üzerinden atamayan Devrim üsteledi:

— Aynı Erdinç'ten söz ettiğimizden emin misiniz? Çünkü babamı gerçekten tanımış olabileceğinizi sanmıyorum.

Şaşıрма sırası Shari Dashniel'deydi:

— Neden olmasın?

Devrim ne diyeceğini bilemedi:

— Yani... şunu demek istemiştım... babam... kendi halinde, sıradan, hatta silik denilebilecek bir insandır, sizin gibi biriyle bırakın tanışmak, karşılaşmış olabileceğini bile sanmıyorum.

Düşünmeden ağzından dökülen bu sözleri kendisi de beklemiyordu. Daha alçak bir sesle ekledi:

— Hoş, o da gençliğinde bir süre Belçika'da bulunmuş, ama...

Shari Dashniel durumu anlar gibi oldu.

— Sıradan, kendi halinde, öyle mi, diye sordu ironik bir biçimde. O zaman kesinlikle aynı kişiden söz etmiyoruz! Ama işin ilginç yönü, ona çok da benziyorsunuz. Bu kadar da büyük bir rastlantı olamaz, öyle değil mi?

Kadının ısrarlı bakışları karşısında yine gözlerini kaçırma gereksinimini duydu. İçinde giderek artan bir sıkıntı var. Gözü yan duvardaki ilginç tabloya takıldı: gri-bej bir zemin üzerinde dağınık duran, uçlarında ufak topuzlar bulunan siyah çizgilerle birbirine bağlanmış,

çoğu siyah, mavi, kırmızı, tek tük de sarı ve yeşil geometrik şekiller. Bu türden karmaşık bir tabloyu babasının Cunda Adası'ndaki evinde de gördüğünü anımsayarak irkildi.

Kadın hâlâ onu süzüyordu, ama şimdi bakışları ciddileşmişti.

Bu ilişki anlaşılan sandığımdan da zor olacak. Yaptın yine yapacağımı Erdinç!

Oğlanın sıkıntılı haline acıdı; şimdilik daha fazla üstüne varmanın gereksiz olacağını düşünerek konuyu değiştirdi:

— Her neyse, bu meseleyi daha sonra çözeriz. Asıl işimize dönelim. Komisyonumuza gelen ilk Türk stajyer sizsiniz. Türkiye'nin üç ay önce resmen aday ülke statüsü kazanmasıyla birlikte yeni bir ilişki dönemi başladı. Sizin burada bulunmanızı bu yeni ilişkinin bir sembolü olarak görüyoruz. Tabii ilk Türk stajyer olmanız nedeniyle her iki tarafta da tüm dikkatler üzerinizde olacak. Umarım bütün bu “yükün” altında ezilmezsiniz...

Konunun işe kayması Devrim'i rahatlattı. Hemen söze girdi:

— Merak etmeyin, ben her türlü sorunla baş etmeye hazırım.

Bayan Dashniel de rahatladı:

— Güzel. Kararlı insanları severim... Sizinle ilk geldiğiniz gün görüşmek isterdim, ama aksilik işte, Barcelona'da önemli bir toplantım vardı. Umarım çalışmalarınızı takip edecek olan Bayan Van Praat sizi gerektiği gibi karşılayıp ilgi göstermiştir. Bu ilk haftada neler yaptınız?

Van Praat adını duyunca Devrim'in suratı asıldı. Doğruldu.

— Pek bir şey yapamadım aslında. Daha çok çevreyi, insanları tanımakla vakit geçirdim. Tabii önceleri bana yerleşebileceğim bir masa bulunması bile pek kolay

olmadı. Sanırım Bayan Van Praat'ın bana bir çalışma mekânı ayarlamaktan daha önemli işleri vardı. Ama neyse, sonunda halloldu. Umarım artık bu hafta ciddi işlere başlayabilirim. Zaten Bayan Van Praat incelemem gereken ilk dosyayı bana dün, yani siz Brüksel'e döndükten hemen sonra ilettiler...

Devrim'in sitemli imaları Bayan Dashniel'in hoşuna gitmedi.

— Bayan Van Praat en başarılı elemanlarımızdan biridir, dedi biraz soğukça. Önemli sorumlulukları var. Bir kadının emri altında çalışmaktan gocunmazsınız umarım. Yoksa işiniz zor, unutmayın, bu bölümün bütün yöneticileri kadındır.

Devrim de gerildi. Korktuğu buydu işte: Avrupalıların kendini beğenmişlikleri, küstahlıkları, özellikle de Türkiye ile ilgili önyargıları hakkında onu buraya gelmeden önce uyarılar haklıydı. Bayan Van Praat'ın nezaket-sizliğini vurgulamayı amaçlayan sözlerini kadın nasıl da başka yöne çekti! Öyle ya, Müslüman bir ülkeden geldiğine göre, kadınlarla ilgili takıntıları olması bekleniyor...

— Şey, ben öyle demek istemedim... Yani işe başlamak için sabırsızlandığımı vurgulamak istiyordum sadece. Kaldı ki, merak etmeyin, Avrupa'da sanılanın aksine bizim ülkemizde de birçok kadın yönetici vardır...

Shari Dashniel onun nasıl kıvrandığını görünce, bir önceki sözlerini yumuşatmak istedi:

— Ülkenizin koşullarını kastederek söylemedim. Türkiye'yi tanırım. İstanbul'a gittiğimde sözünü ettiğiniz kadın yöneticilerin bir kısmıyla ben de tanıştım. Ancak hangi ülkeden olursa olsun erkekler –hele sizin gibi genç, iddialı erkekler– kadınların yönetimi altında çalışmaktan pek hoşlanmazlar. Yani ben genel bir sorundan söz etmek istemişim. Ama siz bu koşullarda çalışmaya hazırsanız mesele yok.

— Elbette!

Devrim yine dikkatle ayakkabılarını inceliyordu. Sıkıntılı hali kaybolmamıştı. Shari Dashniel iç çekti.

— Bayan Van Praat gerçekten değerli bir yöneticidir. Belki biraz sert mizaçlıdır ama aldırmayın; umarım onu biraz daha yakından tanıdıktan sonra bilgisinden, deneyimlerinden yararlanmanın yolunu bulursunuz...

Bir süre konuşmadan oturdular. O sırada Bayan Dashniel'in gözü saatine ilişti, telaşlandı.

— Hay Allah. Toplantıya geç kalmak üzereyim. Gitmem gerek.

Aceleyle önündeki dosyaları toplarken ekledi:

— Her neyse. Size çalışmalarınızda başarılar dilerim. Aramıza hoş geldiniz Devrim... size isminizle hitap etmemde bir sakınca yok umarım. Bir sorunuz olursa çekinmeden gelip beni görün. Cuma günü birim toplantısında görüşürüz. Sonra da... belki... birlikte bir öğle yemeği yeriz. Ne dersiniz? Bir yıla yakın bir süre birlikte çalışacağımıza göre, birbirimizi yakından tanıyıp dost olmalıyız. Öyle değil mi?

Devrim hiç ummadığı bu sözler karşısında önce ne yapacağını bilemedi, sonra da artık kalkması gerektiğini anlayarak toparlandı.

— Evet, haklısınız. Tabii... Ayrıca, hem yüklü programınıza karşın bana vakit ayırabildiğiniz için hem de bu yakın ilginiz için çok teşekkür ederim.

Tam kapıdan çıkmak üzereyken Bayan Dashniel arkasından seslendi:

— Cuma günü görüşmek üzere, unutmayın sakın, toplantı saat tam 10.30'da...

Devrim, "hoşça kalın" anlamına gelecek bir şeyler geveleyerek odadan çıkıp arkasından kapıyı kapattı, kendini koridora açılan sekreterlik odasının ortasında buldu. Şaşkındı.

“Yeni stajyerimiz daha gelir gelmez Madam Dash-niel’den sıkı bir fırça yemiř anlařılan,” diye dūřündü Ja-nine Valraevens.

“Vay canına! Beni öğle yemeęine davet etti,” dedi içinden Devrim...

*Çağdaş edebiyatımızın
önemli yazarlarından Yiğit
Bener, roman ve öykülerinin
sıradışı kurgusu ve özgün
bakış açısıyla dikkat çekiyor.*

Eksik Taşlar, Yiğit Bener'in ilk romanı. 12 Eylül'de yurtdışına çıkmak zorunda kalmış bir babayla (Erdinç) oğlunun (Devrim) birbirlerini arayış hikâyesi... Taşları tek tek yerine oturtturarak geçmişini hiç bilmediği babasını dolaylı yoldan keşfetmeye çalışan Devrim, Avrupa kültürüyle tanışırken kendi yaşamına ve Türkiye'deki egemen kültüre de başka açıdan bakmayı öğrenir. Yiğit Bener, içinde debelenip durduğumuz Doğu-Batı sorunsalını ve 12 Eylül'le hesaplaşmayı, iletişim sorunu yaşayan bir baba oğul ilişkisi üzerinden ele alarak, bugün de sürdürdüğümüz güncel tartışmalara kendi pencesinden bakıyor.

"*Eksik Taşlar*'ın başarı nedenlerinden biri de Yiğit Bener'in Türkiye'yi olduğu kadar Batı'yı da, Batı insanını da tanıması. O 'yabancılar'ı okurken yadırgamıyoruz, çeviri kişiler çıkmıyor karşımıza, hep etten kemikten insanlarla karşılaşyoruz. *Eksik Taşlar*, yaşama kültürüyle kitaplardan gelen kültürün uyumlu bir bileşimi. Nâzım'ın bir dizesini hatırlıyorum: 'İnsan yüreklerine dokundu bu elleri.' Yiğit Bener'in elleri de insan yüreklerine dokunuyor, romandan yayılan 'insani sıcaklık' Yiğit Bener'in 'insan yürekleri'ne dokunmadaki ustalığının sonucu."

FETHİ NACİ

ISBN 978-975-07-1408-5

9 789750 714085